

b) Ilyen kellően pontos célnak tekinthető-e az, ha a költségvetési törvény — mint jelen esetben a 2004/05. HG NRW (Nordrhein-Westfalen tartomány 2004/05-ös évre vonatkozó költségvetési törvénye) 7. §-ának (3) bekezdése — pusztán azt rögzíti, hogy a költségvetési forrásokat a „kisegítő munkaerőként” végzett határozott idejű tevékenységre kell fordítani?

Ha a harmadik kérdés b) pontjában foglalt kérdésre igenlő válasz adandó:

c) Arra az esetre is vonatkozik-e ez, ha a „kisegítő munkaerő” által végzett tevékenység alatt ebben az értelemben nemcsak azt a tevékenységet kell érteni, amelyet vagy az átmenetileg megnövekedett munkamennyiség ellátására fordítanak, vagy amellyel az átmenetileg kieső állandó munkaerő-állományt helyettesítik, hanem a „kisegítő munkaerő” fogalmát már az az eset is kimeríti, amikor a munkavállalót abból a költségvetési forrásból díjazják, amely az ugyanazon a munkahelyen dolgozó állandó munkaerő-állomány átmeneti kiesésével szabadult fel, jóllehet a „kisegítő munkaerő” a munkáltató folyamatosan jelentkező tartós szükségletét kielégítő és a kieső állandó munkaerő-állomány tevékenységével tartalmi kapcsolatban nem álló tevékenységet végez, vagy

d) a „kisegítő munkaerő” fogalmának a harmadik kérdés c) pontjában foglalt kérdésben ismertetett értelmezése ellentmond a határozott idejű munkaszerződésekről szóló keretmegállapodás visszaélészerű lánc-munkaszerződések megakadályozásában rejlő értelmének és céljának, illetve az Angelidaki-ügyben felállított azon alapelvnek (a Bíróság C-378/07-C-380/07. sz. egyesített ügyekben 2009. április 23-án hozott ítélete összefoglalásának 2. pontja), mely szerint a határozott idejű munkaszerződésekről szóló keretmegállapodás 5. szakasza 1. pontjának a) alpontjával ellentétes, ha valamely nemzeti szabályozást oly módon alkalmaznak, „hogy a közszektorban az egymást követő, határozott idejű munkaszerződések megújítása az említett szakasz értelmében vett »objektív okokkal« igazoltnak tekinthető csupán azért, mert e szerződések olyan jogi rendelkezéseken alapulnak, amelyek megengedik azok megújítását bizonyos átmeneti szükségletek kielégítése céljából, valójában azonban az említett szükségletek állandóak és tartósak”?

Negyedik kérdés

Megsérti-e a tagállam a határozott idejű munkaszerződésekről szóló keretmegállapodás 8. szakaszának 3. pontját, ha az 1999/70/EK irányelvet a nemzeti jogba átültető törvényben általánosságban az egész közszolgálat vonatkozásában a határozott idő megállapítására vonatkozó — a második kérdésben ismertetetthez hasonló — olyan költségvetési jogi okot vezet be, amely a nemzeti jogban hasonló formában a 1999/70/EK irányelv elfogadása előtt csak a közszolgálat egy kisebb részte-

rülete (a felsőfokú oktatás) vonatkozásában létezett? Azzal az eredménnyel jár-e az ilyen jogsértés, hogy a nemzeti rendelkezés a továbbiakban nem alkalmazható?

(¹) HL L 175, 43. o.; magyar nyelvű különkiadás 5. fejezet, 3. kötet, 368. o.

A Landesarbeitsgericht Köln (Németország) által 2010. június 29-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem — Land Nordrhein-Westfalen kontra Sylvia Jansen

(C-313/10. sz. ügy)

(2010/C 274/05)

Az eljárás nyelve: német

A kérdést előterjesztő bíróság

Landesarbeitsgericht Köln

Az alapeljárás felei

Felperes: Land Nordrhein-Westfalen

Alperes: Sylvia Jansen

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

Első kérdés

a) Összeegyeztethető-e az 1999. június 28-i 1999/70/EK tanácsi irányelv (¹) mellékletében foglalt, a határozott ideig tartó munkaviszonyról szóló keretmegállapodás 5. szakasza 1. pontjának értelmével és céljával, hogy ha annak jogi vizsgálata során, hogy egyedi esetekben egy határozott idejű megújításról szóló szerződés indokolható-e a keretmegállapodás 5. szakasza 1. pontjának a) alpontja értelmében vett objektív okokkal, kizárólag az e megújításról szóló szerződés megkötésének időpontjában fennálló körülményeket veszik figyelembe, tekintet nélkül arra, hogy hány határozott idejű szerződés előzte meg ezt a szerződést, vagy

b) megköveteli-e a keretmegállapodás 5. szakasza 1. pontja a) alpontjának a visszaélészerű lánc-munkaszerződések megakadályozásában rejlő értelme és célja, hogy annál szigorúbb feltételeket támasszanak az „objektív okkal” szemben, minél több egymást követő határozott idejű munkaszerződés előzte meg a jelen vizsgálat tárgyát képező szerződést, illetve minél hosszabb volt az az időszak, amely alatt az érintett munkavállalót előzőleg több egymást követő határozott idejű szerződés alapján foglalkoztatták?

Második kérdés

Ellentétes-e a határozott idejű munkaszerződésekről szóló keretmegállapodás 5. szakaszának 1. pontjával egy olyan nemzeti jogi rendelkezés alkalmazása, mint a TzBfG (a részmunkaidős és a határozott idejű foglalkoztatásról szóló német törvény) 14. §-a (1) bekezdése második mondatának 7. pontja, amely az egymást követő határozott idejű munkaszerződéseket csak a közszolgálatban indokolja azzal az „objektív okkal”, hogy a munkavállalót határozott ideig tartó munkára szánt költségvetési forrásból javadalmazták, míg a magánszektor munkáltatói esetében az ilyen gazdasági okokat nem ismerik el „objektív okként”?

Harmadik kérdés

a) Összhangban áll-e a második kérdésben említett, határozott időtartamra vonatkozó rendelkezés (jelen esetben a TzBfG 14. §-a (1) bekezdése második mondatának 7. pontja) a keretmegállapodással akkor, ha az a költségvetési jogi szabály, amelyre a TzBfG 14. §-a (1) bekezdése második mondatának 7. pontja hivatkozik, kellő pontossággal meghatározza a határozott idő kikötésének célját, amely elsősorban a szóban forgó tevékenységtől és gyakorlásának feltételeitől függ (lásd a Bíróság C-212/04. sz. Adelener-ügyben 2006. július 4-én hozott ítélete összefoglalásának 2. pontját)?

Ha a harmadik kérdés a) pontjában foglalt kérdésre igenlő válasz adandó:

b) Ilyen kellően pontos célnak tekinthető-e az, ha a költségvetési törvény — mint jelen esetben a 2004/05. HG NRW (Nordrhein-Westfalen tartomány 2004/05-ös évre vonatkozó költségvetési törvénye) 7. §-ának (3) bekezdése — pusztán azt rögzíti, hogy a költségvetési forrásokat a „kisegítő munkaerőként” végzett határozott idejű tevékenységre kell fordítani?

Ha a harmadik kérdés b) pontjában foglalt kérdésre igenlő válasz adandó:

c) Arra az esetre is vonatkozik-e ez, ha a „kisegítő munkaerő” által végzett tevékenység alatt ebben az értelemben nem csak azt a tevékenységet kell érteni, amelyet vagy az átmenetileg megnövekedett munkamennyiség ellátására fordítanak, vagy amellyel az átmenetileg kieső állandó munkaerő-állományt helyettesítik, hanem a „kisegítő munkaerő” fogalmát már az az eset is kimeríti, amikor a munkavállalót abból a költségvetési forrásból díjazták, amely az ugyanazon a munkahelyen dolgozó állandó munkaerő-állomány átmeneti kiesésével szabadult fel, jöllehet a „kisegítő munkaerő” a munkál-

tató folyamatosan jelentkező tartós szükségletét kielégítő és a kieső állandó munkaerő-állomány tevékenységével tartalmi kapcsolatban nem álló tevékenységet végez, vagy

d) a „kisegítő munkaerő” fogalmának a harmadik kérdés c) pontjában foglalt kérdésben ismertetett értelmezése ellentmond a határozott idejű munkaszerződésekről szóló keretmegállapodás visszaélésszerű lánc-munkaszerződések megakadályozásában rejlő értelmének és céljának, illetve az Angelidaki-ügyben felállított azon alapelvnek (a Bíróság C-378/07-C-380/07. sz. egyesített ügyekben 2009. április 23-án hozott ítélete összefoglalásának 2. pontja), mely szerint a határozott idejű munkaszerződésekről szóló keretmegállapodás 5. szakasza 1. pontjának a) alpontjával ellentétes, ha valamely nemzeti szabályozást oly módon alkalmaznak, „hogy a közszektorban az egymást követő, határozott idejű munkaszerződések megújítása az említett szakasz értelmében vett »objektív okokkal« igazoltnak tekintendő csupán azért, mert e szerződések olyan jogi rendelkezéseken alapulnak, amelyek megengedik azok megújítását bizonyos átmeneti szükségletek kielégítése céljából, valójában azonban az említett szükségletek állandóak és tartósak”?

Negyedik kérdés

Megsérti-e a tagállam a határozott idejű munkaszerződésekről szóló keretmegállapodás 8. szakaszának 3. pontját, ha az 1999/70/EK irányelvet a nemzeti jogba átültető törvényben általánosságban az egész közszolgálat vonatkozásában a határozott idő megállapítására vonatkozó — a második kérdésben ismertetetthez hasonló — olyan költségvetési jogi okot vezet be, amely a nemzeti jogban hasonló formában a 1999/70/EK irányelv elfogadása előtt csak a közszolgálat egy kisebb részterülete (a felsőfokú oktatás) vonatkozásában létezett? Azzal az eredménnyel jár-e az ilyen jogsértés, hogy a nemzeti rendelkezés a továbbiakban nem alkalmazható?

(¹) HL L 175, 43. o.; magyar nyelvű kiadása 5. fejezet, 3. kötet, 368. o.

A Finanzgericht Hamburg (Németország) által 2010. július 5-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem — Gebr. Stolle GmbH & Co. KG kontra Hauptzollamt Hamburg-Jonas

(C-323/10. sz. ügy)

(2010/C 274/06)

Az eljárás nyelve: német

A kérdést előterjesztő bíróság

Finanzgericht Hamburg